

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 8554/2022
06.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Мирјане Андријашевић, Надежде Видић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца „Сава неживотно осигурање“ а.д.о. Београд, против тужених АА и ББ, обојице из ..., чији је заједнички пуномоћник Игор Комљеновић, адвокат из ..., ради регреса, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 16125/18 од 13.01.2022. године, у седници већа одржаној дана 06.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужених изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 16125/18 од 13.01.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужених изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 16125/18 од 13.01.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 16125/18 од 13.01.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужених и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 5105/16 од 13.06.2018. године, у ставовима првом и трећем изреке, којима је одржано на снази решење о платном налогу Првог основног суда у Београду Пл 46/16 од 03.02.2016. године, у делу којим су обавезани тужени да тужиоцу солидарно исплате износ од 235.611,00 динара, са законском затезном каматом од 21.05.2014. године до исплате и трошкове издавања платног налога у износу од 21.750,00 динара и обавезани тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 14.512,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су благовремено изјавили ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о обавезном осигурању у саобраћају, Закона о облигационим односима и применом члана 460. став 4. ЗПП, одржано је на снази решење о издавању платног налога којим

су обавезани тужени да тужиоцу солидарно, на име регреса, исплате износ који је тужилац као осигуравач исплатио, на име накнаде материјалне и нематеријалне штете, трећем оштећеном лицу у саобраћајном удесу проузрокованом од стране туженог АА, који је управљао возилом чији је власник тужени ББ, осигураном код тужиоца по основу уговора о осигурању од аутоодговорности, а који је након настанка штетеног догађаја напустио лице места, због чега је изгубио право на осигуравајућу заштиту.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима је заснована одлука другостепеног суда, Врховни касациони суд је оценио да је побијана одлука и оцена о постојању солидарне обавезе тужених да тужиоцу исплате регресно потраживање у складу са правним схватањима и праксом ревизијског суда који су изражени кроз одлуке Врховног касационог суда донете у истоветним чињенично-правним споровима да ако је возач после саобраћајне незгоде напустио место догађаја, а није дао своје личне податке и податке о осигурању, осигурано лице применом члана 29. став 1. тачка 7. Закона о обавезном осигурању у саобраћају губи право из осигурања. Према ставу 3. истог члана друштво за осигурање које накнади штету оштећеном лицу ступа у права оштећеног лица према лицу које је одговорно за штету за износ исплаћене накнаде, камату и трошкове поступка. Дакле, власник возила губи права из осигурања ако је лице које је управљало његовим возилом напустило лице места након незгоде, па када осигуравач возила накнади оштећеном лицу претрпљену штету, стиче право да исплаћени износ потражује и од власника возила којим је причињена штета оштећеном лицу, због тога што је лице коме је поверио возило на управљање напустило лице места и самим тим власник возила изгубио права из осигурања. Питање напуштања места незгоде од значаја је у контексту испуњености регресних услова из члана 29. став 1. тачка 7. Закона о обавезном осигурању у саобраћају, док се одговорност за штету из става 3. истог члана односи на одговорност за штету коју је претрпело оштећено лице и та одговорност је на страни осигураника, односно власника предметног возила.

Из наведених разлога, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужених као о изузетно дозвољеној, па је применом члана 404. ЗПП одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези одредбе члана 479. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 14.01.2016. године. Вредност предмета спора је износ од 235.611,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**